

kové knihy rustikální s přenesením všech závad, při tom však zamlčují, že věcné právo patronátu, existuje-li, do rustikální vložky podle shora uvedeného názoru nejv. správního soudu přenést nelze a že tudíž v příčině něho převedení statku o. podle § 1 cit. zákona provést nelze. Mohla by tedy vzniknouti taková situace, že by zájmy církevních ústavů, jichž se patronát týká, mohly býti ohroženy a uplatnění jejich práv z patronátu plynoucích stíženo, a již toto pouhé stížení a ohrožení stačí, aby těmto církevním ústavům byla přiznána právní ochrana a aby řád práva uveden byl v soulad. Nezbyvá proto, než aby buď žadatelé předložili listinu o tom, že se s jmenovanými církevními ústavy stran uvedeného patronátu vypořádali, nebo aby se stran patronátu postupovalo podle §§ 2, 3 a 4 cit. zák., by se ústavům těm umožnilo, chrániti svých práv odporem podle § 3 cit. zákona (srov. rozh. čís. 6163, 6117 Sb. n. s.). Že slovům »zapsaná« práva v §§ 1a 3 cit. zák. jest rozuměti jako »vázanoucí« práva, bylo vyloženo v rozhodnutí čís. 6117 Sb. n. s. Lichá jest také výtku dovolacích rekurentů, že uplatňování patronátních práv v rekursu řečených církevních ústavů jest novotou v řízení rekursním podle § 125 knih. zák. nepřipustnou. Vázlo-li na deskovém statku O. v době podání knihovní žádosti nezapsané právo patronátní, jsou údaje uvedené v rekursu církevních ústavů pouhým upozorněním soudu na skutečný stav a nikoliv novotou. Žadatelé měli sami ve své knihovní žádosti na tuto okolnost upozorniti, i když jest otázka existence patronátu mezi nimi a církevními ústavy sporná, aby první soud mohl k ní zaujmouti stanovisko, a ne přejíti ji mlčením ve své žádosti za přenesení celého statku O. ze zemských desk do vložky rustikální, pro něž neuvedl ani žádných důvodů, tak že nelze ani rozumně nahlédnouti, proč žadatelé bydlící v P. o toto přenesení usilují.

Čís. 15058.

Předpis § 465 (2) c. ř. s. platí bez rozdílu, zda straně bylo povoleno právo chudých čili nic.

Nejde o protokolární odvolání, nýbrž o p o d á n í odvolacího spisu, sepsal-li odvolání soudcovský úředník, zřízený k tomu cíli chudé straně podle § 90 zák. o org. soud., byť i k sepsání použil formy soudního zápisu. Takové odvolání se hodí k zahájení odvolacího řízení a nelze je odmítnouti jako nepřipustné.

(Rozh. ze dne 20. března 1936, R I 222/36.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalobcovo do rozsudku okresního soudu v N. **D ů v o d y:** Odvolání žalující strany bylo podáno soudním zápisem u okresního soudu v N. Takovéto odvolání jest dle § 465 odst. 2 c. ř. s. přípustno pouze tehdy, nesídlí-li v místě okresního soudu ani 2 advokáti. Avšak v sídle okresního soudu v N. má své působíště více než dvě advokátů. Důsledek toho je, že zvolená forma do soudního protokolu je nepřipustná dle § 471 čís. 2 c. ř. s. Za tohoto stavu muselo býti odvolání dle §§ 473 a 474 odst. 2 c. ř. s. odmítnuto.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, by o odvolání žalobcově znovu jednal.

Důvody:

Pokud tvrdí stěžovatel, že předpis § 465 odst. 2 c. ř. s. neplatí pro strany s právem chudých, nemá pravdu. Tento předpis platí pro veškeré strany bez rozdílu, zda jim bylo povoleno právo chudých, čili nic. Chudé straně, které nebyl zřízen advokát a která nemůže prohlásiti odvolání do soudního protokolu z důvodu § 465 odst. 2 c. ř. s., může však býti podle § 90 org. zák. ustanoven úředník soudní k sepsání a podání odvolacího spisu proti rozsudku okresního soudu. To v souzeném případě se stalo, neboť podle záznamu byl okresní soudce pověřen sepsáním odvolání žalobcova. Že odvolání to pak sepsal ve formě soudního protokolu, v tomto případě nevadí, poněvadž formy soudního protokolu bylo pouze použito k sepsání odvolacího spisu soudcem podle § 90 org. zák. tímto úkolem pověřeným, takže podle své pravé povahy onen protokol jest vlastně odvolacím spisem.

Čís. 15059.

Za trvání služebnosti požívání může vlastník věci za předpokladů § 520 obč. zák. uplatniti jen práva v tomto předpisu uvedená, nemůže však nastupovati na poživatele žalobou o provedení potřebných prací podle § 513 obč. zák., nebo požadovati od poživatele náhradu podle § 1042 obč. zák. za tyto práce, provedl-li je sám.

(Rozh. ze dne 20. března 1936, Rv I 1974/33.)

Žalující jsou spolumajitelé domu dvěma třetinami; třetina jest vlastnictvím Rudolfa a Marie P. Žalobci tvrdí, že dům ten, jehož požívá žalovaná právem služebnosti, vyžadoval nutných oprav, že vybízeli žalovanou, aby je provedla, a když se tak nestalo, provedli je sami. Žádají proto na žalované zaplacení třetiny nákladů, pokud se tyto týkají spoluvlastnictví Rudolfa a Marie P. Nižší soudy zamítly žalobu, o d - v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Šlo o opravy a to opravy nutné, takže jest přisvědčiti žalobcům, že první soud nesprávně věc posoudil po stránce právní, maje za to, že nejsou splněny předpoklady § 514 obč. zák. Citovaného předpisu nelze použití, ježto v něm mluví se o stavbách, které se staly nutnými pro stáří budovy nebo pro náhodu a které provedl vlastník k oznámení poživatele. V daném případě nutno vycházeti z ustanovení § 513 obč. zák., podle něhož je poživatel povinen služební věc jako dobrý hospodář udržovati ve stavu, v jakém ji převzal a z jejího výnosu opatřovati opravy, doplňky a obnovy. Vynaložili-li žalobci takový náklad na místo žalované, pak ovšem měli by nárok na jeho náhradu podle § 1042 obč. zák. Než tu jest zdůrazniti, že žalobci netvrdili, že by byli pouze obnovili stav, jaký tu byl v době, kdy žalovaná budovu